

Roos Verlinden

Het ware
Geluk

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag: Coco Bookmedia, Amersfoort
Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Het ware geluk

ISBN 978-94-6204-216-2
CUPIDO – GROOT

© 2018 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvou-
digd en/of openbaar worden gemaakt, op welke
wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Lieve lezeressen,

Zou er één mens op aarde zijn die zich niet het ware geluk wenst?

Ik denk het niet.

Het idee ooit echt helemaal gelukkig te kunnen zijn houdt ons, denk ik, allemaal op de been.

De een zoekt het in de allerliefste partner van de hele wereld. De ander in de veiligheid van voldoende geld. Weer anderen weten dat ze zich pas echt gelukkig voelen als ze anderen mogen helpen. En er zijn veel mensen die de vrede van het geluk voelden toen ze besloten maar gewoon te zijn wie ze nu eenmaal van binnen zijn.

De hoofdrolspeelsters van dit boek, Ana Canister en Fleur van Oostzijden, zijn wat dat betreft net zoals wij allemaal.

Wat ik jullie toewens is precies wat Ana aan het eind van het boek tegen Fleur zegt: het ware geluk!

Veel leesplezier en een ♥ groet,

Roos

HOOFDSTUK 1

Huiverend trok Ana Canister de rits van haar jack tot bovenaan dicht. Haar andere hand bleef zich vastklemmen aan de reling van de veerboot die net koers begon te zetten naar Texel.

“Fleur,” zei ze bedrukt. “Als ik had geweten dat het vakantiehuis zo stil en afgelegen ligt... Jij vindt dat fantastisch. Maar ik ben waarschijnlijk te veel een stadsmens, ik vind het idee van die stilte doodeng. Had het nou eerder gezegd. Nu zie ik er ineens tegen op.”

Fleur van Oostzijden keek op van het woelige zee-water. Blij of verwachtingsvol stond het gezicht van haar vriendin bepaald niet, en blij was ze wel degelijk geweest toen Fleur haar voorstelde om samen een week naar Texel te gaan. “Ik mag met je mee!” had ze toen vrolijk uitgeroepen. “Wat een eer!”

Een eer was dat inderdaad. Fleur ging het liefst alleen op stap. Dagenlang vermaakte ze zich met haar kampeerbusje en camera zonder een mens te hoeven spreken. Haar relaties waren erop gestrand, ook onlangs nog weer. Een ongezellig

mens, dat was ze, en dat was dan nog de mildste conclusie.

Ze lachte. “Ach Ana, de vrouw die het huis verhuurt vindt het eigenlijk helemaal niet zo afgelegen. Dat lijkt maar zo door de ligging aan het eind van een doodlopend weggetje. Er is rust, het is er stil. Heerlijk. En uniek in Nederland!”

Het enthousiasme klonk door in haar stem.

“Kijk, Ana, als er daar helemaal niets te beleven valt, wat zou iemand die kwaad in de zin heeft er dan zoeken? Waarom zou die een eind rijden om in een vakantiehuis aan het eind van een doodlopend weggetje een roofoverval te plegen terwijl hij of zij niet eens weet of er iets te halen valt? Eilanders halen zoiets niet in hun hoofd en een crimineel van de vaste wal moet al een eigen boot hebben, anders komt ie het eiland niet af. Want reken maar dat ze daar bij de veerboot de boel in de smiezen houden.”

Ze liet even haar hand op de schouder van haar vriendin rusten. “Wees gerust. Ik ken je een beetje. Je zult het er fijn gaan vinden. Trouwens, met de auto ben je in een mum van tijd in alle dorpen. Veel sneller dan je in een grote stad van de ene wijk in de andere bent, zei... hoe heet die vrouw

toch ook alweer... nou ja, de verhuurster. Bij eventuele problemen kunnen we bij haar en haar man terecht. Het vakantiehuis staat op hun eigen terrein, weet je.”

Ze wees naar de meeuwen die meevlogen. “Wat leuk om ze van zo dichtbij te zien. Hagelwit zijn ze. En wat een mooie kleur grijs heeft de bovenkant van hun vleugels. Meesterlijk om zo te kunnen zweven en duiken. Maar welke problemen zouden er kunnen zijn? Ik zou het niet weten.”

Ana stuntelde met een papieren zakdoekje, snoot haar neus en veegde windtranen van haar wangen. “Die koude wind... Gewoon... Stel je voor... Stel je voor dat...”

Ze giechelde nerveus. “Het is natuurlijk kinderachtig. Het zal ook vast waar zijn dat inbrekers het een onrendabel gebied vinden. Maar wat als een van ons opeens hartstikke ziek is? Zoiets als een blindedarmontsteking of galstenen. Of gewoon hoge koorts door een of andere enge bacterie. Ik weet best dat ik beren en leeuwen zie...” Ze ging wat verder van de reling af staan. “En dat kolkende donkere water... Doodeng. Je zult erin terechtkomen. Zeg dan maar dag met je handje.” “Dan moet je wel eerst over de reling klauteren,”

stelde Fleur nuchter vast. Ze knikte Ana bemoedigend toe. “Dat ding zit muurvast, dus je kunt er met een gerust hart tegenaan leunen.”

“Ja, natuurlijk. Dat weet ik heus wel. Het is alleen het idee.” Ana waagde het er weer op. Met twee handen om de stalen buis geklemd boog ze zich een stukje voorover. “We gaan best snel.”

“En dat voor zo’n groot schip,” zei Fleur opgewekt. “Het is bovendien nagelnieuw. Ik heb gelezen dat het pas sinds een week, en na heel veel proefvaarten, in de reguliere vaart is genomen. We hebben een primeur, hoor!”

“Dus het is niet alleen voor mij een *maidentrip*,” zei Ana met een krampachtig lachje.

Fleur lachte haar toe. “En hadden we niet eens vastgesteld dat we alles wat we voor het eerst doen eng of spannend mogen vinden. Toch?”

“Dat zal best. Maar ik wou dat ik gewoon net als vroeger en net als alle andere mensen kon genieten!”

Fleur zei maar niet dat er misschien veel meer mensen aan boord waren die het allemaal maar zozo vonden. Ze liet het bij een begrijpende blik. Die blik was overigens van harte gemeend. Het wás voor Ana een *maidentrip*. Goedbeschouwd

was ze een paar jaar niet echt meer van huis geweest. Net toen ze jaren geleden ontslag had genomen door langdurige spanningen en ongenoevens wegens een manager op haar werk, was haar man ongeneeslijk ziek geworden. In plaats van weer met plezier aan de leuke nieuwe baan in een kleinschaliger tehuis voor mensen met een verstandelijk handicap te beginnen, had ze hem thuis verzorgd. Met liefde. Met toewijding. Met dankbaarheid voor hun liefdevolle huwelijk. Maar na zijn overlijden wilde, tegen haar verwachting in, de vaak angstige bezorgdheid die zijn ziekte had veroorzaakt, niet uit haar wijken.

“Ik hoef toch nergens meer bang voor te zijn?” had ze steeds weer tegen zichzelf gezegd. “Het ergste is me toch al overkomen?”

Ze vond het vreselijk dat ze het gejaagde, gespannen gevoel maar niet kwijtraakte. Ze kon er ook te vaak bij stilstaan en over nadenken. Daarom pakte ze met beide handen de kans op nieuw aantrekkelijk werk aan. Maar hoeveel zin ze er ook in had, toen het concreet begon te worden leverde alleen al de gedachte eraan haar slapeloze nachten en nerveuze dagen op. Had ze maar gewoon haar eigen lieve klantjes in haar gezellige veilige eigen

huis. Dan zou ze samen met een aantal collega's in wisseldienst heerlijk op haar eigen manier bezig kunnen zijn. Dan had ze weer een doel en een bestemming, dan werd de droom die ze al heel erg lang koesterde werkelijkheid.

Maar buiten haar eigen directe omgeving bleef ze beren en leeuwen op haar pad zien. Het liefst ging ze niet ver van huis. In de buurt en rondom haar eigen stad kende ze de wegen, de straatjes en de winkels. Daar voelde zich net zo happy en relaxed als vroeger, en kon ze er met haar pet niet bij dat ze overal elders gespannen raakte.

Naar haar familie in Engeland durfde ze wel. De reis erheen had ze al zo ontzettend vaak gemaakt, en alle mogelijke knelpunten ervan kende ze zo goed dat ze erop vertrouwde heelhuids aan te zullen komen.

Als ze Fleur over voorvallen tijdens de treinrit naar Schiphol, de vlucht naar Londen en de treinreis naar de zuidkust vertelde, deed ze dat vrolijk en ontspannen. Op een gegeven moment had het Fleur verleid om mogelijke gevaren onderweg aan te kaarten.

Stel dat iemand haar van haar handtas beroofde, wat dan? En wat te doen als haar ticket ongeldig

bleek? Was ze trouwens nooit bang voor bijvoorbeeld een kaping? Dat ze dagenlang zonder voedsel en water vast stonden met constant de loop van een pistool voor hun neus?

Ana lachte haar dan vrolijk uit.

Hier op de veerboot vroeg Fleur zich af of ze Ana ook dit keer om haar eigen hersenspinsels aan het lachen zou kunnen krijgen. Want het aanvoeren van verstandige argumenten hielp geen zier. “Nou,” zei ze daarom voorzichtig. “Nu ik serieus nadenk over wat je net zei... Een roofoverval is natuurlijk maar gekheid. Wel is het een feit dat een ongeluk in een klein hoekje zit. Een van ons kan ’s nachts van de trap vallen. Je hoeft niet meteen je nek te breken, maar toch. Wat trouwens in dit jaargetijde ook niet ondenkbaar is? Blikseminslag. In november kan het aardig tekeergaan met herfststormen en donderbuien. En dan zit je toch maar op een eiland. In één klap van de bliksem kan zo’n vakantiehuisje in vlammen opgaan. Het heeft nog een rieten dak ook... We moeten maar meteen als we er zijn aan de verhuurster vragen of er wel een brandblusapparaat is. En wanneer dat ding voor het laatst werd gekeurd. Wist je dat? Dat brandblussers vanwege de verzekering elk

jaar gecontroleerd moeten worden? Dat je geen cent uitgekeerd krijgt als het keurmerk ontbreekt? Je bent dan wel alles kwijt, hè?! Alles! En dan kun je ook nog eens fluiten naar...”

Ze haalde diep adem om ernstig te kunnen blijven.

“We moeten het meteen bij aankomst onderzoeken en eventueel zo’n brandblusser gaan kopen. Dat is ook handig voor in de auto. De scheepsbenodigdhedenwinkel aan de haven van Oudeschild verkoopt ze ongetwijfeld want ze hebben er ook verbandtrommels en vuurpijlen voor op zee die je in noodgevallen kunt...”

Ana giechelde. Fleur haalde opnieuw diep adem. Tevergeefs. Ze schaterlachte.

“Ja, ik ben nu eenmaal een beetje een angsthaas,” grinnikte Ana.

Fleur vermande zich. “Ana, op de een of andere manier vond ik het ook spannend toen ik voor het eerst naar een eiland ging. Je kunt er alleen weg als de veerboot vaart. Niet wanneer jij dat wilt. Maar voor ik het wist had het eilandgevoel me te pakken, wat dat is voel je straks zelf wel, in elk geval is het een verademing om de vaste wal achter je te laten.”

Ana zuchtte en glimlachte tegelijk.

“En je bent geen angstaas,” zei Fleur. “Absoluut niet. Maar je hebt je lang angstig en ongerust gevoeld, wat bepaald niet onterecht was. Dat gevoel blijft kennelijk sluimeren. Het kan zomaar weer de kop opsteken. Zo denk ik erover. Hé, kijk, daar vaart een viskotter. Nee, een angstaas gaat niet in haar eentje naar Engeland om te onderzoeken hoe de mogelijkheden er zijn om een kleinschalig... eh... ding op te zetten voor... Geen haar op z’n angsthazenhoofd die daarover denkt, zeg!”

“Je bedoelt een thuis voor mensen met een verstandelijke beperking die daardoor niet zelfstandig in de gewone maatschappij mee kunnen.”

“Precies. Verzin er eens een makkelijke naam voor, zeg! Wat zei je toch ook alweer altijd in plaats van...”

“Klantjes.”

“Precies, je klantjes. Alsof je niet stevig in je schoenen moet staan voor je klantjes. En dat sta je. Dat weet je. Als je alleen al je ervaring en vakkennis rekent. Hé, weet je wat ik spannend vind? Dat je die paar instellingen op dat gebied gaat bezoeken. Wat zal dat misschien gaan opleveren? Daar ben ik benieuwd naar. En wat het vakantiehuis betreft,

dat is een echt huis, hoor. Het waren namelijk oorspronkelijk twee vakantiewoningen onder één dak. Een kleine en een veel grotere. Ze hebben er één van gemaakt, dat staat op de website. Ze vonden het kleinste deel achteraf te klein want mensen willen zich tegenwoordig niet meer behelpen in hun vakantie. Ze hebben de tussenmuur weggebroken. Er zijn wel twee badkamers in, maar de keukens zijn tot een grote woonkeuken gemaakt. Ze bewoonden het zelf toen ze hun eigen huis verbouwden. Dat liep nogal uit, er waren forse tegenvallers. Vandaar dat het pas nu, na het echte vakantie seizoen, klaar is. Wij zijn na hen de eerste bewoners. Oh kijk, nu vliegen er ineens allemaal kauwtjes met ons mee. Die zie je ook bij ons in de stad.”

Ze keken even naar de kakelende zwarte vogels. “Toch jammer dat ik mijn camera in de auto heb gelaten.”

“Je zult nog genoeg fotograferen.” Ana deed een paar stappen bij de reling vandaan, propte haar handen in de zakken van haar jack en zei grinnikend wat over enge dikke snavels. “Geniet nou maar van de overtocht. Die zul je vast te kort vinden.”

“Veel te kort,” beaamde Fleur. “Wat is nou twintig minuten?” Ze wees naar beneden. “Moet je nou toch eens zien hoe prachtig dat schuim en dat spoor van belletjes!”

Ana bleef staan waar ze stond. “Ja, dat zag ik daar-net.”

Fleur liet het maar zo. Zelf genoot ze van het woelige water en de koude wind. Ze trok zich er maar niets van aan dat haar neus intussen wel zo knalrood zou zijn dat het door de camouflagecrème zichtbaar was, wat ze verafschuwde. Het zat in de familie. Bij het minste koude windje liepen ze met rode neuzen rond. Pech, net als hun grote voeten. Het mocht waar zijn dat het geen mens opviel, zelf wisten ze wel beter. Die ochtend had ze dan ook bezorgd gekeken of de pijpen van haar nieuwe buitensportbroek echt wel over haar wandelschoenen heen vielen zodat het minder erg leek.

Weer wees ze naar het water. “Dat daar zijn stroomnaden. Die witte schuimende lijnen. De wind komt van een andere kant dan de ebstroom waardoor de waterstromingen botsen.”

Ana greep zich maar weer aan de reling vast. Heel even boog ze zich eroverheen. “Ja, prachtig die belletjes en dat schuim. Waarom zouden trou-

wens alle andere mensen binnen in de salons blijven? We zijn hier steeds de enigen.”

“Geen idee. Nou ja, misschien varen ze wel dagelijks heen en weer.”

“Het is daarbinnen wel prachtig met al die verschillende zitjes en banken. En lekker warm. Maar ik snap wel dat jij er daar niets aan vindt.”

“Het duurt al zo kort,” zei Fleur. “Het Marsdiep is geloof ik maar vijf kilometer breed. We zijn er al bijna. Texel ligt voor het grijpen. Merk je dat we in de luwte komen? Dat de wind rustiger is? Zie je dat brede zandstrand? Dat is de Hors. En meer naar links ligt een zandplaat die Noorderhaaks heet en die steeds meer aangedaan wordt door mensen met bootjes. Tja, het toerisme neemt al jarenlang toe, het seizoen wordt langer en langer. Deze boot is ook behoorlijk vol. Het is nota bene een gewone woensdag in november, er beginnen of eindigen niet eens midweek- of weekendarrangementen.”

Ana lachte. “Ja, ik zei nog, november, wie gaat er nu in november?”

Fleur lachte. “Precies. Alleen een einzelgänger zoals ik.”

Op het eerste gezicht was daar aan boord echt niet te zien dat Fleur en Ana twee leuke vrouwen waren. Fleur droeg haar oude vertrouwde warme kakigroene buitensportjack. Ze had het toen ze op een cursus landschapsfotografie ging van haar broer overgenomen die het te krap was geworden. Charmant was het bepaald niet. Wel comfortabel en handig met allerlei slimme zakken.

Ana had voor deze gelegenheid een nieuw jack gekocht. Zwart was het, met een appelgroene voering van warme fleece stof. Maar dichtgeritst tot aan haar kin zag je daar niets van. Ze zag er maar somber uit in haar eveneens zwarte spijkerbroek en op haar hoge zwarte wandelschoenen. Intussen had ze ook nog de capuchon over haar vrolijke kortgeknipte koppie getrokken.

Fleurs donkerblonde paardenstaart was los gewaaid uit de kraag van haar jack. Aantrekkelijker maakte dat haar met haar vijfenveertig jaar niet. Als ze haar haar opgestoken droeg was ze dat wel, maar daarvoor had ze die ochtend in alle vroegte de tijd niet genomen. Ongetwijfeld hadden haar stralend blauwe ogen veel goedgeemaakt, net als

de warme bruine ogen van Ana die zo open en oprecht de wereld inkeken. Maar met hun volslanke achterkanten naar de salon met passagiers gekeerd zag niemand dat.

Jaren geleden hadden ze elkaar op een vermageringsclub leren kennen. Het had destijds meteen geklikt. Wat wil je als je er eerlijk mee voor de draad moet komen dat je inderdaad te veel eet. Want je kwam op de club niet weg met een trage stofwisseling of een of andere geheimzinnige aandoening waar geen arts of specialist weg mee weet. En elke week weer toonde de weegschaal de naakte waarheid, waardoor de cursisten met de billen bloot moesten en er van de weeromstuit ook andere waarheden de mond uit rolden.

Fleur was destijds nogal wat kilo's aangekomen door gebrek aan beweging door complicaties van een gebroken been. De bloedcirculatie in haar onderbeen was niet goed op gang gekomen wat pijn gaf en verkrampde spieren. Een heel jaar was ze uit de running geweest. Een stevige wandeling of pittig fietstochtje was er in dat jaar niet bij. Wat natuurlijk geen reden was om dan maar eens lekker te gaan snoepen. Gelukkig was het na een operatie toch allemaal goedgekomen.

Ana was door de spanningen en het verdriet om haar zieke en overleden man te veel gaan eten, en was dat blijven doen omdat ze hem zo miste. Ze hadden het samen zo fijn gehad. De verleidingen van verwennerijen die ze zich in die periode aan bonbonnetjes en verrukkelijk vruchtensapjes gunde, kon ze niet meer weerstaan. Verwennen was troosten geworden, en troosten een gewoonte.

Nog steeds waren beide vriendinnen niet mager. Zelf noemden ze zich volslank. Ze vonden het wel best zo, hoewel Ana, na een halfjaar in Engeland wonen, met veel te lekkere puddingen en sandwiches, van plan was om deze komende winter toch maar weer op de vermageringsclub te gaan.

Fleur was erop tegen. Dat gewicht moest geen obsessie worden. Als ze maar voldoende beweging namen, dan kwamen ze een heel eind. En beweging nemen kon fantastisch op Texel, had ze als extra argument voor hun weekje-weg aangevoerd.

HOOFDSTUK 2

“Waarom rijden wij niet net als iedereen recht-door?” vroeg Ana een beetje kattig toen ze van de boot af voor het rode verkeerslicht stonden om linksaf te slaan. Ze wees op de lange rij auto’s die voortging over de hoofdweg van het eiland. Het licht sprong op groen.

“Ha, groen,” zei Fleur terwijl ze het koppelingspedaal liet opkomen en gas gaf. Ze schoten als een pijl uit een boog vooruit en gierden met piepende banden de bocht om. Ana gilte en greep het dashboard. “Kijk uit!”

“Sorry!” riep Fleur geschrokken maar lachend. “Ik deed het niet met opzet. Het zit ’m in mijn wandelschoenen, ze maken mijn voeten nog groter en de zolen zijn nogal dik. Ik hield er geen rekening mee. Ik vond nog wel dat ik intussen aardig aan je autootje gewend was. Dat zou je nu niet zeggen.”

“En we rijden nog verkeerd ook!” waarschuwde Ana opgewonden. “Zo gaan we terug naar de boot. Straks kunnen we niet meer terug en...” Maar ze sloegen alweer een weg naar rechts in.

Fleur knikte tevreden. “Zo staat het op de routebeschrijving die ze me mailde. En inderdaad valt er hier geen auto te bekennen.”

“De vrouw van het vakantiehuis, bedoel je?”

“Ja. En hier moeten we naar links. Kijk nou eens, we zijn amper op het eiland en we rijden bij wijze van spreken al door de duinen. En wat mooi ruim is het dáár!”

Ze wees naar rechts. Ana keek gehoorzaam eventjes die kant op. “Dat kerktorentje verderop lijkt wel hetzelfde als wat we daarnet vanaf de boot zagen,” zei ze.

“Klopt. Het staat in Den Hoorn. Het is vast het meest gefotografeerde ding van het hele eiland. Nou ja, wedijverend met de vuurtoren en de molens bij de dijk langs de Waddenzee. Die staan ook in de brochures.”

“Kijk uit, kippen! Jeetje, er lopen kippen los op de weg. Zouden ze bij dat huisje horen? Dan moeten we gauw die mensen waarschuwen. Straks worden ze nog doodgereden.”

Ze reden stapvoets langs de onverstoobar op de weg kuierende kippen. “Ik denk dat ze het gewend zijn. Dat ze de weg als hun gebied beschouwen. Misschien horen ze aan naderende motorgelui-